

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 28. ledna 2021 o odvolání, které v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí podal **JUDr. Ing. Jozef M.**, narozený xxxxxxxxxx, ve Slovenské republice, občan České republiky a Slovenské republiky, trvale bytem xxxxxxxxxx, v České republice fakticky xxxxxxxxxx, t. č. ve výkonu uznávací vazby ve vazební věznici v Praze-Pankráci, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. prosince 2020, č. j. 71 T 9/2020-181,

takto:

Podle § 256 trestního řádu per analogiam se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. prosince 2020, č. j. 71 T 9/2020-181, bylo v řízení o uznání cizozemského rozhodnutí rozhodnuto, že

I. Podle § 306 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních se uznává na území České republiky rozsudek Specializovaného trestního soudu v Pezinku, ve Slovenské republice, ze dne 21. října 2015, č. j. PK-1Tš/8/2005-7017, ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 29. července 2020, sp. zn. 3 To/5/2018, jež je v právní moci dne 29. 7. 2020 a jímž byl odsouzený JUDr. Ing. Jozef M. uznán vinným jednáním spočívajícím v tom, že:

v době od září 2001 do 5. února 2002 JUDr. Ing. Jozef M., Dávid B. a Ing. Patrik P. po vzájemné dohodě zejména v Bratislavě, Košicích, jakož i po jednáních vedených JUDr. Ing. Jozefem M. v Rakousku s Vladimírem F. a dalšími osobami, v úmyslu proniknout do orgánů společnosti B.M.G. Invest, s.r.o. Košice, Horizont Slovakia, a.s. Košice, s cílem získat tak nad společnostmi kontrolu, ale zejména jejich příjmy, prováděli a započítávali pohledávky společností tak, že JUDr. Ing. Jozef M. zadával konkrétně úlohy a určoval postupy, poskytoval finanční a materiální prostředky Dávidu B. a Ing. Patriku P., na základě čehož Dávid B. a Ing. Patrik P. realizovali plnění těchto jednotlivých úloh tak, že zfalšovali smlouvu mezi společností Horizont a nefunkční společností bez sídla a jednatele CAVALIER SALES LLC, 42C Reads Way, New Castle, EURO-AMERICAN CORPORATE SERVICE, INC DE 19720-1649, USA o postoupení pohledávky vůči Slovenským telekomunikacím, a.s. Bratislava, ve výši tehdejších 112.064.312.500,- Sk za 1,- Sk z 25. ledna 2002, zfalšovali smlouvu o zprostředkování této pohledávky mezi Horizontem a ve skutečnosti nečinnou společností Commodore Associates LLC, 42C Reads Way, New Castle, EURO-AMERICAN CORPORATE SERVICE, INC DE 19720-1649, USA z 19. září 2001 a fiktivní zprostředkovatelskou odměnu ve výši 600 milionů Sk plnil zfalšovanými smlouvami o postoupení pohledávek z 25. ledna 2002 vůči společností:

- Biotika, a.s. Slovenská Lupča, IČO: 31561900, ve výši tehdejších 80 000 000 Sk,
 - Concordia, spol. s.r.o. Bratislava, IČO: 17321573, ve výši tehdejších 24 160 100,80 Sk,
 - Česká produkční 2000, a.s. Praha 1, IČO:25653431, ve výši tehdejších 140 875,920 Sk,
- která ani neexistovala,

- Cet 21, spol. s.r.o. Praha 10, IČO:45800456, ve výši tehdejších 10 916 130 Sk,
 - Hummer Slovakia, spol. s.r.o. Bratislava, IČO:31733891, ve výši tehdejších 96 654 910,50 Sk a dalšími smlouvami o postoupení pohledávek vůči:
 - TalaveranInvestmen LTD ve výši 5 000 000 USD v přepočtu podle smlouvy tehdejších 241 020 000 Sk,
 - Mediaprint – Kappa, a.s. Bratislava, IČO:35792281, ve výši tehdejších 6 509 346,20 Sk;
- a jejich započítáním se zprostředkovatelskou odměnou zfalšovanou dohodou, následně po předložení a zúčtování jako pravých smluv způsobili společnosti Horizont Slovakia, a.s., Kováčská 63, Košice, škodu ve výši nejméně 448 207 950 Sk (14 877 778,83 euro) a následně JUDr. Ing. Jozef M. a Dávid B., po vzájemné dohodě, v úmyslu získat zbylou část finančních prostředků v hotovosti, dále jednali tím způsobem, že ve dnech 1. února 2002 až 3. února 2002 z iniciativy JUDr. Ing. Jozefa M. došlo k uzavření poboček obou společností BMG a Horizont v celé Slovenské republice, následně z nich zaměstnanci vyzvedli hotové finanční prostředky a soustředili je do centrály v Košicích pod klamavou informací o vykonání auditu, což realizoval Dávid B. a dne 5. února 2002 z vyzvednuté sumy tehdejších 53.295.156,86 Sk (1.769.075,11 euro) převzal v Košicích tehdejších 40.000.000 Sk (1.327.756,76 euro) s vystaveným pokladním dokladem č. 0200182 s uvedeným klamavým účelem platby, navýšení základního jmění dceřiné společnosti Horizont Investment & Consulting, a. s. Bratislava, přičemž částku nepoužil na určený účel, dodatečně použití těchto finančních prostředků klamavě zdůvodňoval platbou a koupí součástek k výherním hracím automatům a dne 5. února 2002 v době okolo 18.00 hod. v sídle společnosti SIPOX HOLDING, a.s. na ulici Červeňová 28 v Bratislavě, v kanceláři generálního ředitele, takto vylákanou částku tehdejších 40.000.000 Sk (1.327.756,76 euro) odevzdal v pěti bezpečnostních kufrících JUDr. Ing. Jozefu M., který si ji přisvojil, ke škodě společnosti BMG Invest, s.r.o., Jižní třída 93, Košice a Horizont Slovakia, a.s., Kováčská 63, Košice,

kvalifikovaným jako pokračující trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 5 trestního zákona Slovenské republiky účinného do 31. srpna 2003, a za uvedené trestné činy byl odsouzen mimo jiné k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání devíti let,

přičemž jednání by podle českého trestního zákoníku mohlo být posouzeno jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku.

II. Podle § 306 odst. 1 za použití § 124 odst. 2 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, bylo dále rozhodnuto, že odsouzený JUDr. Ing. Jozef M. vykoná trest odnětí svobody v trvání devíti let uložený mu rozsudkem Specializovaného trestního soudu v Pezinku, ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu Slovenské republiky, jak jsou uvedeny shora, a pro výkon tohoto trestu byl podle § 124 odst. 4 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních a § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

2. Podle odůvodnění shora citovaného rozsudku Městský soud v Praze po provedeném dokazování dospěl k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o uznání a výkon zmíněného rozsudku Specializovaného trestního soudu v Pezinku, ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu Slovenské republiky, jímž bylo rozhodnuto o odvolání, neboť se jedná o cizozemská rozhodnutí, která lze uznat a vykonat podle § 298 a násl. zák. č. 104/2013 Sb. Z obsahu evidence rejstříku trestů, z osvědčení a z předmětného cizozemského rozsudku Městský soud v Praze zjistil, že jsou splněny podmínky pro převzetí cizozemského rozhodnutí uvedené v § 299 při splnění podmínek uvedených v § 300 odst. 1 cit. zákona za účelem jeho uznání a výkonu. Odsouzený je občanem České republiky i Slovenské republiky a má na území České republiky obvyklé bydliště. Městský soud v Praze současně převzetí citovaného rozsudku do České republiky považuje v daném

případě za vhodné a důvodné s ohledem na stanovisko odsouzeného, který v rámci řízení o předání (Nt 2040/2020) vyslovil souhlas s výkonem trestu odnětí svobody v České republice. V této souvislosti Městský soud v Praze uvedl, že podmínky pro převzetí rozhodnutí jsou splněny i v případě, že odsouzený nesouhlasí s převzetím cizozemského rozhodnutí a jeho uznáním a výkonu v České republice, jak uváděla obhájkyň odsouzeného, neboť souhlasu není třeba ve smyslu § 300 odst. 1 písm. a) z důvodu uvedeného v § 299 odst. 1 písm. a) zák. č. 104/2013 Sb. Za významné považuje tento soud i to, že vyhlášení uvedeného rozsudku předcházelo řízení o evropském zatýkacím rozkazu, kterým se Slovenská republika domáhala předání jmenovaného na své území k výkonu uvedeného trestu odnětí svobody a Městský soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 30. září 2020 č. j. Nt 2040/2020-463, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. října 2020, č. j. 14 To 121/2020-516, tak, že podle § 205 odst. 2 písm. b) zák. č. 104/2013 Sb. se Ing. JUDr. Jozef M. nepředává k výkonu zbytku trestu odnětí svobody v trvání 2.308 dní do Slovenské republiky s tím, že zároveň nebyly zjištěny důvody pro neuznání předmětného cizozemského rozhodnutí ohledně odsouzeného smyslu § 305 odst. 1 cit. zákona.

3. V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze dále konstatuje, že skutek, pro který byl JUDr. Ing. Jozef M. odsouzen ve Slovenské republice, by podle platného práva České republiky bylo možné kvalifikovat jako zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku i s ohledem na to, že odsouzený svým jednáním způsobil škodu velkého rozsahu ve smyslu § 138 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku.
4. Pro výkon uvedeného trestu odnětí svobody Městský soud v Praze zařadil odsouzeného podle § 306 odst. 1 ve spojení s § 124 odst. 4 zák. č. 104/2013 Sb. a § 56 odst. 3 trestního zákoníku do věznice s ostrahou. V této souvislosti odkázal na čl. 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, podle kterého se řídí výkon trestu právem vykonávajícího státu, tj. v daném případě České republiky, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění. Z informací poskytnutých slovenskými orgány bylo zjištěno, že odsouzený z uloženého trestu dosud nic nevykonával, ale byl omezen na osobní svobodě vazbou, a to v obdobích, která v odůvodnění svého rozsudku Městský soud v Praze přesně uvádí. Vzhledem k věku odsouzeného, k jeho předchozí beztrestnosti, dále ke skutečnosti, že se jedná o trestný čin, který byl spáchán v roce 2002 a vzhledem ke zdravotnímu stavu odsouzeného shledal soud důvody pro zařazení odsouzeného do jiného, mírnějšího typu věznice, než kam by měl být pachatel zvlášť závažného zločinu, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 9 let podle § 56 odst. 2 trestního zákoníku, obvykle zařazen. Zařazení odsouzeného do věznice se zvýšenou ostrahou jak předpokládá § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku by právě vzhledem k jeho dosavadní bezúhonnosti, k jeho věku a zdravotnímu stavu a k délce řízení bylo nepřiměřeně přísné.
5. Proti shora uvedenému rozsudku podal odsouzený v zákonem stanovené lhůtě odvolání, které prostřednictvím své obhájkyň odůvodnil.
6. Ve svém odvolání odsouzený v první řadě uvedl, že rozhodnutí soudu prvního stupně vychází z nesprávně zjištěných skutkových okolností rozhodných pro posouzení podmínek pro uznání cizozemského rozhodnutí a současně prvostupňový soud nesprávně interpretoval a aplikoval zákonné podmínky rozhodování o uznání.
7. Prvostupňový soud neakceptoval stěžejní námitku odsouzeného, poukazující na absenci podmínky pro uznání stanovené v § 305 odst. 1 písm. f) zák. č. 104/2013 Sb. a dospěl k závěru, že rozhodování v nepřítomnosti odsouzeného bylo v souladu s požadavky stanovenými v

§ 305 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona, jehož podmínky ve věci odsouzeného měly být naplněny. Takový závěr soudu však neodpovídá zjištěným skutkovým okolnostem rozhodným pro posouzení podmínek konání veřejného zasedání Nejvyššího soudu Slovenské republiky dne 29. července 2020 v nepřítomnosti odsouzeného.

8. Odsouzený nebyl ve smyslu § 305 odst. 3 písm. a) zák. č. 104/2013 Sb. řádně informován o konání veřejného zasedání a rozhodně nebyl bez jakýchkoliv pochybností informován o možnosti konání veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti. Pro konání veřejného zasedání v nepřítomnosti odsouzeného nebyly ani splněny zákonné podmínky.
9. Námitku odsouzeného poukazující na nemožnost konání veřejného zasedání o odvolání u Nejvyššího soudu Slovenské republiky v jeho nepřítomnosti prvostupňový soud vyhodnotil jako nedůvodnou s tím, že odsouzený byl vyrozuměn u vědomován o konání veřejného zasedání, nikoliv hlavního líčení a ustanovení zákona o jednání odvolacího soudu potom žádnou povinnost účasti odsouzeného nezakládá. Taková interpretace podmínek konání veřejného zasedání a přítomnosti na něm ale neodpovídá relevantní právní úpravě na řízení se vztahující. Obhajobou bylo poukazováno i na ustanovení § 263 odst. 1 slovenského trestního řádu, podle kterého se o odvolání rozhoduje ve veřejném zasedání a § 238 téhož zákona, podle kterého se na konání veřejného zasedání použijí přiměřeně ustanovení o hlavním líčení. Závěr prvostupňového soudu, že povinnost účasti odsouzeného na veřejném zasedání zákon „nezakládá“ není správným. Zákon výslovně stanoví, že na konání veřejného zasedání, tj. i na otázku možnosti konání veřejného zasedání v nepřítomnosti obviněného, se užijí ustanovení o konání hlavního líčení, tj. je potřeba aplikovat § 202 odst. 3 zákona účinného do 31. prosince 2005, podle kterého hlavní líčení v nepřítomnosti obžalovaného nelze konat, jde-li o trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje pět let. S poukazem na § 238 slovenského trestního řádu se tyto podmínky vztahují i na konání veřejného zasedání o odvolání. Závěr prvostupňového soudu, že přítomnost odsouzeného na veřejném zasedání o odvolání se nevyžadovala je nesprávný.
10. Rovněž z obsahu vyrozumění o konání veřejného zasedání, v němž bylo obsaženo poučení podle § 202 odst. 3 slovenského trestního řádu o nemožnosti konat v nepřítomnosti obviněného, pokud je projednáván trestný čin s horní hranicí trestní sazby převyšující pět let, pokud o konání v nepřítomnosti výslovně nepožádá, nelze dospět k závěru, že odsouzený obdržel úřední informaci o datu a místě konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděl a byl informován, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v jeho nepřítomnosti, jak vyžaduje § 305 odst. 3 písm. a) zák. č. 104/2013 Sb. pro uplatnění výjimky pro uznání rozhodnutí i vydaného v nepřítomnosti odsouzeného.
11. Prvostupňový soud po obeznámení se s obsahem vyrozumění dospěl ke skutkovému závěru, že předmětné vyrozumění v poučení k otázce možnosti rozhodování v nepřítomnosti obsahuje protichůdné věty, k čemuž v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ačkoli je bezpochyby pravdou, že volba těchto dvou protichůdných vět je nešťastná, je zřejmé, že § 202 odst. 3 trestního řádu je zejména ve vztahu k hlavnímu líčení (bod 9. napadeného rozsudku). Navzdory svému závěru o „protichůdnosti vět obsažených v poučení se však vůbec nezabýval naplněním požadavku zákonné úpravy o jednoznačném zjištění, že odsouzený byl informován, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v jeho nepřítomnosti. Protichůdnost vět v poučení o řádném a jednoznačném poskytnutí informace o možnosti konání veřejného zasedání v nepřítomnosti nesvědčí. Závěr soudu, že odsouzený byl u vědomován o konání veřejného zasedání, nikoli hlavního líčení je v tomto směru nepostačující, protože poučení podle § 202 odst. 3 slovenského trestního řádu obsažené ve vyrozumění bylo poskytováno ve vztahu k veřejnému zasedání, což je z jeho obsahu zřejmé. Součástí tohoto poučení byla i informace, že

ustanovení § 202 odst. 3 slovenského trestního řádu se nepoužije, jestli obžalovaný požádá, aby se veřejné zasedání konalo v jeho nepřítomnosti. Jednoznačně tak z poučení plyne poskytnutí informace, že veřejné zasedání v nepřítomnosti je možné konat toliko v situaci, kdyby odsouzený o konání v jeho nepřítomnosti požádal. Je tedy zřejmé, že podmínky ustanovení § 305 odst. 3 písm. a) zák. č. 104/2013 Sb., který vyžaduje jednoznačné zjištění, že osoba, vůči níž směřuje rozhodnutí vydané v její nepřítomnosti, které má být uznáno, o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti. Odsouzený o možnosti konání veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti rozhodně informován nebyl.

12. V odvolání se dále zdůrazňuje, že nelze opomíjet ani skutečnost, že v době, kdy se veřejné zasedání u Nejvyššího soudu Slovenské republiky konalo, bylo v České republice vedeno proti odsouzenému předběžné řízení (patrně míněno šetření) na základě evropského zatýkácího rozkazu ze dne 17. června 2020, který byl vydaný za účelem jeho trestního stíhání, tj. právě za účelem zabezpečení jeho přítomnosti na veřejném zasedání o odvolání a odsouzený tak byl v situaci, kdy čekal na výsledek tohoto řízení a rozhodnutí o realizaci tohoto evropského zatýkácího rozkazu. Nemohl tak ani předvídat, že by v situaci, kdy byly vůči němu realizovány tyto kroky s cílem zabezpečit jeho přítomnost na veřejném zasedání, soud mohl rozhodovat i v jeho nepřítomnosti bez toho, že by o rozhodování v nepřítomnosti požádal.
13. Nepodloženým se v odvolání označuje též závěr prvostupňového soudu, že odsouzený byl dne 10. července 2020 propuštěn z nemocnice v dobrém zdravotním stavu a proto se mohl veřejného zasedání Nejvyššího soudu Slovenské republiky zúčastnit. Závěr o „dobrém zdravotním stavu“ neodpovídá lékařským zprávám a znaleckému posudku předloženému v řízení. Ze samotné propouštěcí zprávy je zřejmé, že zdravotní stav odsouzeného nebyl dobrý a trpěl psychickými obtížemi, pro které bylo nezbytné i jeho psychiatrické vyšetření. Rovněž znalecký posudek MUDr. Pidrmána předložený v řízení, jev rozporu se závěrem prvostupňového soudu o „dobrém zdravotním stavu“. Právě stav, v jakém se odsouzený v době doručení vyznění o konání veřejného zasedání nacházel, zpochybňuje požadavek řádného doručení vyznění a jednoznačné informovanosti odsouzeného o konání veřejného zasedání, na což obhajoba poukazovala.
14. Znaleckým posudkem znalce v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, doc. MUDr. Vladimíra Pidrmána, Ph.D., ze dne 25. září 2020, je řešena i otázka posouzení stavu odsouzeného v době jeho hospitalizace v Nemocnici v Šumperku, tj. v době od 11. června do 10. července 2020, přičemž znalec dospěl k závěru, že „v uvedené době byly v důsledku přítomných chorobných faktorů vymizelé schopnosti vyšetřovaného náležitě správně vnímat, zapamatovat si, správně reagovat na události, správně reagovat a řešit nastalé situace (úkony), správně se rozhodovat a racionálně vyhodnotit nastalé situace, respektive úkony. Jeho volní jednání bylo v dané době jednoznačně chorobně modifikováno. Vyznění o konání veřejného zasedání měl odsouzený převzít dne 9. července 2020. Uvedený závěr znalce rozhodně nekoresponduje se zákonným požadavkem, aby bylo jednoznačně zjištěno, že osoba, o jejíž předání jde „o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti.“ Podpis vyžádaného na doručence k naplnění tohoto požadavku rozhodně nepostačuje. Navzdory tomu, prvostupňový soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru o „dobrém zdravotním stavu“ odsouzeného a se závěry znalce a lékařskými zprávami prokazujícími opak se nevypořádal. V odůvodnění svého rozhodnutí se s uvedeným závěrem znalce vůbec nezabýval.
15. Další pochybení soudu prvního stupně podle odvolání představuje způsob, jakým se soud vypořádal s námitkou obhajoby odsouzeného poukazující na nepravdivé skutečnosti uváděné v

osvědčení podle čl. 4 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV, vztahujícími se k otázce rozhodování v nepřítomnosti odsouzeného, a též rozpor uváděných skutečností v osvědčení s formulářem evropského zatýkacího rozkazu ze dne 30. července 2020 k předání odsouzeného. V části j) formuláře o osvědčení je uvedeno tvrzení vystavujícího soudu, že rozhodnutí nebylo vydáno v nepřítomnosti odsouzené osoby. To však neodpovídá skutečnosti. O tom, že se odsouzený neúčastnil rozhodování o odvolání v jeho věci, tj. že veřejné zasedání o odvolání bylo vedeno v jeho nepřítomnosti, nejsou žádné pochybnosti (sporné je toliko naplnění zákonných podmínek pro možnost rozhodování v nepřítomnosti). Není tedy pravdou, že by rozhodnutí nebylo vydáno v nepřítomnosti odsouzeného. Toto nepravdivé prohlášení ve formuláři osvědčení je též v rozporu s předchozím prohlášením slovenských justičních orgánů ve formuláři evropského zatýkacího rozkazu ze dne 30. července 2020, v jehož části d) byla vyznačena možnost pod č. 2, tj. že odsouzený se osobně neúčastnil jednání, které vedlo k vydání rozhodnutí. Slovenské justiční orgány tak ve vztahu k otázce přítomnosti odsouzeného nejdříve v evropském zatýkacím rozkazu uváděly, že nebyl přítomný na jednání, které vedlo k vydání rozhodnutí, v osvědčení ze dne 14. srpna 2020 však již uvádí, že přítomný byl. Na uvedení odporujících si informací o stejné skutečnosti, tj. přítomnosti na jednání, jako na jedno z celé řady procesních pochybení slovenských justičních orgánů v řízení proti odsouzenému, obhajoba upozornila, avšak tato námitka byla soudem prvního stupně vyhodnocena jako nedůvodná s tím, že prvostupňový soud žádný rozpor neshledal. Přitom je tedy nepochybné, že uvedená tvrzení jsou opačná. Prvostupňový soud pochybil, když v těchto odporujících si tvrzeních rozpor neshledal.

16. Je zřejmé, že odsouzený se veřejného zasedání o odvolání neúčastnil, proto pokud osvědčení uvádí, že rozhodnutí nebylo vydáno v jeho nepřítomnosti, jedná se o tvrzení nepravdivé. Nepravdivost tvrzení uvedeného v osvědčení má za následek, že osvědčení neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno. Z usnesení Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 29. července 2020, sp. zn. 3 To 5/2018 je zřejmé, že bylo rozhodováno v nepřítomnosti. Podle § 305 odst. 5 zák. č. 104/2013 Sb. je tento nesoulad důvodem, pro který by rozhodnutí nemělo být uznáno.
17. V odvolání se dále poukazuje na to, že již v průběhu řízení bylo námitkou obhajoby promlčení trestní odpovědnosti odsouzeného za skutek, který byl trestný i podle českého trestního zákoníku. Odsouzený si je vědom skutečnosti, že promlčení trestní odpovědnosti jako důvod neuznání rozhodnutí zákon výslovně neuvádí a ukládá zkoumat toliko otázku promlčení výkonu trestu. Odsouzený však má za to, že otázka promlčení trestní odpovědnosti měla být posouzena z hlediska samotné možnosti vést trestní řízení proti odsouzenému, přičemž i řízení o uznání vedeno podle zák. č. 104/2013 Sb. trestním řízením je. Odsouzený poukázal na to, že jeho trestní odpovědnost v České republice zanikla ještě předtím, než bylo vydáno odsuzující rozhodnutí, o jehož uznání je rozhodováno. Uznání se tak týká rozsudku, jenž byl vydán až po zániku jeho trestní odpovědnosti v České republice, tj. je proti němu vedeno trestní řízení, jež se týče trestní odpovědnosti za skutek, za který mu trestní odpovědnost zanikla před vydáním konečného rozhodnutí, které má být uznáno. Prvostupňový soud se však s touto námitkou nevypořádal.
18. Odsouzený ve svém odvolání upozorňuje na to, že již v předávacím řízení Vrchní soud v Praze dospěl k závěru o promlčení trestní odpovědnosti odsouzeného za uvedený skutek dnem 6. února 2017. Odsouzený má za to, že promlčením odpadl materiální předmět trestního řízení. Podle § 12 odst. 10 trestního řádu pojem trestní řízení zahrnuje i řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu upravené zákonem o mezinárodní justiční spolupráci. I toto řízení je tedy trestním řízením, a je nezbytné, aby všechny úkony byly realizované ve vztahu ke skutku vymezenému v osvědčení připojenému k rozhodnutí, které má být uznáno, který předmět řízení určuje. Jakýkoliv procesní postup v trestním řízení musí mít materiální základ - trestněprávně relevantní skutek, ve vztahu k němuž jsou procesní úkony realizovány. Ve věci

odsouzeného však soud již v předávacím řízení dospěl k závěru, že trestnost skutku zanikla, a to dříve, než o tomto skutku bylo pravomocně rozhodnuto odsuzujícím rozsudkem, kterého uznání je požadováno. Ve věci odsouzeného tak v důsledku promlčení jeho trestní odpovědnosti za skutek, který spadal do působnosti českého trestního zákoníku, absentuje základní princip justiční spolupráce ve věcech trestních, tj. předpoklad, že trestní odpovědnost za skutek, kterého se justiční spolupráce týče, je možné nadále uplatňovat, tj. že ze zákonem stanoveného důvodu již v některém z členských států nezanikla, popř. již nebyla vyvozena a nelze ji ve smyslu zásady *ne bis in idem* uplatňovat v jiném členském státu.

19. V odvolání se dále uvádí, že cílem speciální úpravy justiční spolupráce mezi členskými státy je umožnění uznávání vzájemných postupů a zvýšení důvěry vůči trestním jurisdikcím jednotlivých členských států a přijetí následků, které jsou s jejich trestněprávní úpravou a postupy v trestním řízení spjaté. Má zaručit možnost uplatnění následků spjatých se spácháním trestného činu bez ohledu na pobyt pachatele v rámci Evropské unie, přičemž pokud na něj dopadá pravomoc vícera trestních jurisdikcí, je nezbytné, aby okolnosti, v důsledku nichž trestní odpovědnost za skutek zanikla v jednom ze členských států, byly uznány i v jiném členském státu. Vzájemný respekt a uznávání procesních postupů a institutů je základní kámen úpravy justiční spolupráce ve věcech trestních. V rámci tohoto systému jsou právní řády různých členských států navzájem otevřeny na základě posílené vzájemné důvěry v trestní justiční systémy všech těchto států. Skutečnost, že v rámci řízení o uznání se u taxativně vymezených skutkových jednání upustilo od přezkumu oboustranné trestnosti, je spjatá právě s důvěrou v justiční systémy, ve smyslu které je uznáván vznik trestní odpovědnosti v jurisdikci jednoho státu a následky s ní spjaté i v ostatních státech Unie. Stejná důvěra se ale váže i k zániku trestní odpovědnosti. Zánik trestní odpovědnosti v jurisdikci jednoho členského státu (pokud skutek pod jeho jurisdikci spadal) a s ní spjatý zánik práva na potrestání pachatele, je uznáván i v ostatních členských státech. Slovenská republika tento princip nerespektovala a navzdory promlčení trestní odpovědnosti za skutek v České republice pravomocně rozhodla o vině odsouzeného a uložila mu trest. Tento postup by však neměl být aprobován českými justičními orgány a tyto by neměly rozhodnutím o uznání odsuzujícího rozsudku umožnit výkon sankce uložené za skutek, u něž trestní odpovědnost před pravomocným odsouzením z hlediska českého trestního práva zanikla. Tento požadavek vychází ze záruky analogické právu zaručenému článkem 50 Listiny základních práv Evropské unie, podle kterého „nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona.“ Uvedené ustanovení poskytuje záruky v situaci obdobné, jaká by vznikla při uplatnění zákazu *ne bis in idem* v případě, že by v České republice bylo meritorně rozhodnuto o zproštění obžaloby nebo zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení ve věci odsouzeného. V takové situaci by rovněž k odsouzení nemohlo dojít, jelikož nelze již uplatňovat následky za jeho trestněprávní jednání v jiném členském státě, a stejně je tomu tak i v případě zániku trestnosti z důvodu promlčení v situaci, když o tomto nebylo samostatně meritorně rozhodnuto, ale současně ani do uplynutí promlčecí doby a s ní spojeným zánikem trestní odpovědnosti nedošlo k pravomocnému odsouzení v jiném členském státu.
20. Podle odvolání tak měl soud k promlčení a s ním spojenému zániku trestní odpovědnosti přihlídnout z úřední povinnosti, a neumožnit žádné trestně procesní postupy pro skutek, za něž trestní odpovědnost zanikla. Absence materiálního (hmotněprávního) základu uplatňování trestní odpovědnosti zakládá nepřipustnost jakýchkoliv dalších trestně procesních postupů vázaných na skutek, k němuž se původně zaniklá trestní odpovědnost vázala.
21. V této souvislosti lze podle odvolání poukázat i na stanovisko Generální advokátky Soudního dvora EU Eleanor Sharpston, přednesené dne 6. února 2014 ve věci O 398/12, při posuzování předběžné otázky vztahující se k zákazu dvojího trestání, ve kterém zdůrazňuje, že každý z

uvedených států tedy přijme uplatnění trestního práva platného v ostatních smluvních státech, a to i tehdy, vedlo-li by uplatnění jeho vlastního vnitrostátního práva k odlišnému řešení. Toto východisko je aplikovatelné i ve věci odsouzeného. I když by realizace trestního práva na Slovensku vůči vyžádanému vedla k odlišnému řešení, toto nebylo přijato předtím, než v České republice došlo k promlčení trestní odpovědnosti vyžádaného. Nemožnost potrestání českého státního občana za rozhodný skutek, která nastala v České republice v důsledku promlčení jeho trestní odpovědnosti dnem 6. února 2017, měla být akceptována i ostatními členskými státy, Slovensko nevyjímaje. Pokud se tak nestalo a navzdory tomu došlo k vydání odsuzujícího rozsudku, tento by neměl být v České republice uznán, protože odporuje principům vzájemné důvěry v jurisdikci členských států, na které je justiční spolupráce v trestních věcech založena.

22. S ohledem na výše uvedené odsouzený uvádí, že je zřejmé, že rozhodnutí soudu prvního stavu vychází z nesprávných skutkových závěrů, i nesprávného právního posouzení věci. Odsouzený proto navrhl, aby Vrchní soud zrušil odvoláním napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. prosince 2020, č. j. 71 T 9/2020-181, a sám rozhodl ve věci tak, že rozsudek Specializovaného trestního soudu v Pezinku ze dne 21. října 2015, č. j. PK- 1Tš/8/2005-7017, ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 29. července 2020, sp. zn. 3 To 5/2018, jež je v právní moci dne 29. července 2020, se na území České republiky neuznává.
23. Vrchní soud v Praze podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž odvolání směřuje, jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a s ohledem na dále uvedené skutečnosti neshledal odvolání důvodným.
24. Řízení o uznání cizozemského rozhodnutí se u Městského soudu v Praze konalo na základě příslušného osvědčení Specializovaného soudu v Pezinku, doručeného podle rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV, ze dne 27. listopadu 2008, o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii. Tomuto kroku předcházelo řízení o evropském zatýkacím rozkazu, jímž se zmíněný slovenský soud domáhal předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody uloženého tímto soudem, jež skončilo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. září 2020, č. j. Nt 2040/2020-463, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. října 2020, sp. zn. 14 To 121/2020, jímž bylo rozhodnuto, že podle § 205 odst. 2 písm. b) zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, se odsouzený s odkazem na podmínky uvedené v tomto zákonném ustanovení do Slovenské republiky nepředává. Odsouzený se v době rozhodování o uznání zmíněného rozsudku nacházel v uznávací vazbě v České republice a veřejné zasedání o tomto předmětu řízení se konalo v jeho přítomnosti a za účasti jeho obhájkyň. Odsouzený měl možnost přednést soudu osobně své stanovisko k uznání zmíněného rozsudku na území České republiky a převzetí výkonu uloženého trestu. Odsouzeného v tomto řízení hájila i nadále zvolená obhájkyň, s níž se mohl v průběhu veřejného zasedání odsouzený radit, stejně jako se mohl vyjadřovat ke všem prováděným důkazům a mohl i využít svého práva navrhnout provedení důkazů dalších. V řízení před Městským soudem v Praze nedošlo k žádné procesní vadě, tím spíše takové, která by mohla odůvodnit zrušení napadeného rozsudku.
25. Jako věcně správné a v souladu se zákonem shledal Vrchní soud v Praze výroky napadeného rozsudku, jimiž byl na území České republiky uznán zmíněný rozsudek Specializovaného soudu v Pezinku, bylo rozhodnuto o výkonu uloženého trestu a o zařazení odsouzeného do příslušného typu věznice.
26. Při rozhodování o uznání rozsudku Specializovaného soudu v Pezinku se Městský soud v Praze zabýval všemi zákonnými důvody uvedenými v § 305 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb. které by jinak

uznání bránily nebo mohly bránit, a které jsou převzaty ze shora citovaného rámcového rozhodnutí. Provedl dokazování v rozsahu potřebném k ověření, že žádná ze shora uvedených zákonných překážek v dané věci není dána a pečlivě se zabýval i důsledky nesouhlasu odsouzeného s uznáním zmíněného rozsudku na území České republiky.

27. Závěr Městského soudu v Praze o neexistenci žádné z překážek uvedených v § 305 odst. 1 a 3 zák. č. 104/2013 Sb. je správný a opírá se o důkazy, které tento soud náležitě hodnotil. Pro stručnost lze na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku odkázat. Proti tomu ve svém odvolání brojí odsouzený, který namítá, že v dané věci existují 2 zákonné překážky uvedené v § 305 odst. 1 písm. f) a h) cit. zákona, spočívající v tom, že o jeho odvolání proti rozsudku Specializovaného soudu v Pezinku rozhodoval Nejvyšší soud Slovenské republiky v jeho nepřítomnosti a výkon uloženého trestu, resp. jeho trestní odpovědnost by byla v České republice promlčena. Vedle toho se v jeho odvolání poukazuje na to, že přes předchozí souhlasné stanovisko v řízení o uznání vyslovil s takovým postupem nesouhlas.
28. Podmínky, za nichž lze o uznání odsuzujícího rozhodnutí soudu jiného členského státu Evropské unie přes nesouhlas odsouzeného, jsou stanoveny v § 300 odst. 1 písm. a) až d) zák. č. 104/2013 Sb., přičemž postačí splnění jen některé z nich.
29. Městský soud v Praze, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku, dovodil, že ve vztahu k osobě odsouzeného jsou splněny podmínky uvedené v § 300 odst. 1 písm. a) odkazujícího na § 299 odst. 1 písm. a) zák. č. 104/2013 Sb., tedy odsouzený je státním občanem České republiky a má na jejím území obvyklé bydliště. Splnění podmínky obvyklého bydliště odsouzeného na území České republiky dovodil jednak z prohlášení odsouzeného, že v České republice hodlá nadále žít, jednak z jeho avizovaných aktivit, spočívajících v budoucím využívání zdravotní péče od českých zdravotních subjektů.
30. Nahrazení souhlasu odsouzeného se zasláním odsuzujícího rozsudku do České republiky za účelem jeho uznání a pokračování ve výkonu uloženého trestu shledal Městský soud v Praze ve splnění podmínek uvedených v § 300 odst. 1 písm. a) zák. č. 104/2013 Sb. Závěrům, k nimž v této souvislosti Městský soud v Praze dospěl, nelze nic vytknout.
31. Jak bylo shora uvedeno, k uznání odsuzujícího rozsudku soudu jiného členského státu Evropské unie může dále dojít za podmínky, že ve smyslu § 299 odst. 2 zák. č. 104/2013 Sb. je takový postup vhodný a účelný z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby. V této souvislosti je třeba znovu upozornit na záměr odsouzeného setrvat na území České republiky, do Slovenské republiky se již nevracet a využít zdravotní péče, která mu v České republice může být poskytnuta.
32. Jak bylo shora uvedeno, výhrady odsouzeného proti hodnocení podmínek uznání rozsudku Specializovaného soudu v Pezinku se vztahují k jeho neúčasti u veřejného zasedání o jeho odvolání před Nejvyšším soudem Slovenské republiky a k otázce promlčení trestního stíhání a v důsledku toho i výkonu uloženého trestu. V této souvislosti nemá smysl z rozdílných údajů o přítomnosti obžalovaného v řízení uváděných v evropském zatýkacím rozkazu a v osvědčení podle shora uvedeného rámcového rozhodnutí dovozovat snahu slovenských soudů zakrýt skutečnou podstatu věci, či jim podsouvat jiné záměry. Je zřejmé, že Specializovaný trestní soud v Pezinku v osvědčení ze 14. srpna 2020 svoji odpověď, zda rozsudek byl vynesena v řízení vedeném v nepřítomnosti odsouzené osoby, zaměřil na řízení, které předcházelo vyhlášení jeho rozsudku, zatímco Nejvyšší soud Slovenské republiky, domáhající se předání odsouzeného, o jehož odvolání bylo pravomocně rozhodnuto 29. července 2020, v evropském zatýkacím rozkazu

z 30. července 2020 naopak uvedl, že dotčená osoba se osobně neúčastnila řízení, které vedlo k vydání rozhodnutí. Nesporné je, že Specializovaný trestní soud v Pezinku rozhodoval za osobní účasti tehdy obžalovaného Ing. JUDr. Jozefa M., zatímco Nejvyšší soud Slovenské republiky jako soud odvolací v jeho nepřítomnosti.

33. Jak je shora uvedeno, podstata námitky odsouzeného v jeho odvolání týkající se shora uvedené otázky má svůj původ v tom, že v trestním stíhání, vedeném ve Slovenské republice rozhodoval dne 29. července 2020 o jeho odvolání proti odsuzujícímu rozsudku Specializovaného soudu v Pezinku Nejvyšší soud Slovenské republiky bez jeho přítomnosti ve veřejném zasedání, ačkoliv to podle odsouzeného tehdy účinný trestní řád Slovenské republiky neumožňoval. V rámci řízení o uznání cizozemského rozhodnutí nepřísluší soudu ve vykonávajícím státě posuzovat, zda orgány činné v trestním řízení v odsuzujícím státě postupovaly v dané trestní věci v souladu se svými právními předpisy, pokud se takové procesní vady nepromítly v podobě překážek uznání do jeho vnitrostátní právní úpravy, jež má implementovat výše citované rámcové rozhodnutí; jedná se tedy o překážky podřaditelné pod § 305 odst. 1 a § 5 zák. č. 104/2013 Sb., přičemž podle posledně uvedeného zákonného ustanovení se posuzuje, zda v trestním řízení vedeném v odsuzujícím státě nedošlo k porušení takových požadavků, pro které by z důvodu uvedeného v právním řádu vykonávajícího státu nemohlo dojít k uznání.
34. Lze souhlasit s odvoláním v tom směru, že požadavky na přítomnost obžalovaného ve smyslu § 305 odst. 1 písm. f) zák. č. 104/2013 Sb. se týkají nejen hlavního líčení, ale i na to navazujícího jednání o odvolání. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-270/17 PPU Tadas Tupikas, jak již činí v odůvodnění napadeného rozsudku Městský soud v Praze. Nelze se tedy zaměřit jen na to, zda odsouzený byl přítomen hlavnímu líčení a pominout řízení o odvolání. Není sporu o tom, že hlavnímu líčení u Specializovaného trestního soudu v Pezinku byl tehdy obžalovaný Ing. JUDr. Jozef M. přítomen. V rámci řízení o odvolání Nejvyšší soud Slovenské republiky dospěl k závěru, že i když se obžalovaný k veřejnému zasedání nedostavil a svoji neúčast nijak neomluvil, ačkoliv mu vyznění bylo řádně a včas doručeno, jsou podle slovenského trestního řádu splněny podmínky k tomu, aby ve smyslu poučení obsaženém ve vyznění, jež mu bylo doručeno, odvolání projednal v jeho nepřítomnosti, tehdy v postavení obžalovaného, za účasti jeho obhájce. Jak již bylo uvedeno, přezkoumávat procesní postup soudu v tzv. odsuzujícím státě při aplikaci jeho procesních předpisů v rámci uznávacího řízení soudu v tzv. vykonávajícím státě nepřísluší. Podstatné pro něj je, zda byly splněny podmínky, za nichž soud vykonávajícího státu odsuzující rozsudek podle svých právních předpisů uzná. Předvídatelnost takového postupu je zaručena v tom, že tyto právní předpisy mají implementovat zmíněné rámcové rozhodnutí, známé všem členským státům Evropské unie.
35. Pro řízení o uznání zmíněného rozsudku je tedy při hodnocení dopadů toho, že odsouzený nebyl přítomen projednání svého odvolání podstatné, zda tato skutečnost představuje překážku ve smyslu § 305 odst. 1 písm. f) zák. č. 104/2013 Sb., podle kterého soud neuzná rozhodnutí soudu jiného členského státu, pokud takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak. Zmíněné výjimky jsou obsaženy v § 305 odst. 3 cit. zákona a podle nich lze rozhodnutí jiného členského státu uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. f) uvedeného zákonného ustanovení, pokud je splněna některá z podmínek uvedená pod písm. a) až c). Podle dikce § 305 odst. 3 písm. a) cit. zákona lze rozhodnutí soudu jiného členského státu uznat, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti. Je třeba zdůraznit, že uvedené požadavky byly

v daném trestním řízení v odsuzujícím státě splněny. Z listiny, které zaslal Nejvyšší soud Slovenské republiky, vyplývá, že odsouzený obdržel vyrozumění o termínu nařízeného veřejného zasedání u tohoto soudu v dostatečně dlouhém termínu, překračujícím minimální, zákonem stanovenou dobu mezi doručení takové listiny a konáním veřejného zasedání a byl upozorněn na to, že lze jednat i bez jeho přítomnosti. Přesto na to nijak nereagoval, neomluvil se, nepožádal o odročení, ačkoliv v té době již nebyl hospitalizován. Za takového stavu musel být srozuměn s tím, že bude jednáno v jeho nepřítomnosti. Jak zdůrazňuje Městský soud v Praze, vedle toho byla splněna i další zákonná podmínky uvedená v § 305 odst. 3 písm. b) cit. zákona, spočívající v tom, že jednání před Nejvyšším soudem se zúčastnil jeho zvolený obhájce. K námitce uplatněné v odvolání, že v době, kdy bylo odsouzenému doručeno vyrozumění o konání veřejného zasedání u Nejvyššího soudu Slovenské republiky o jeho odvolání, a ve dnech bezprostředně následujících, byl odsouzený v takovém psychickém stavu, že si neuvědomoval, co mu bylo doručeno a jaké jsou důsledky s tím spojené, lze poukázat na lékařské zprávy o jeho zdravotním stavu, včetně zprávy gerontologickopsychiatrického oddělení sanatoria Ondřejov z 31. července 2020, které takový závěr nepotvrzují.

36. K otázce promlčení trestní odpovědnosti je třeba uvést, že možným promlčením jak trestní odpovědnosti, tak výkonu pravomocně uloženého trestu a jejich vzájemné souvislosti se Vrchní soud v Praze v této věci již zabýval ve svém usnesení ze dne 27. října 2020, sp. zn. 14 To 121/2020. Lze proto jen opakovat, že podstatné je to, že předmětem probíhajícího řízení není předání k trestnímu stíhání, kde otázka případného promlčení trestní odpovědnosti hraje svoji roli, ale uznání pravomocného odsuzujícího rozsudku a na to navazující výkon uloženého trestu, přičemž rozsudek Specializovaného trestního soudu v Pezinku nabyt právní moci dne 29. července 2020. Námitka vyžádaného uplatnění v jeho odvolání vychází z toho, že když byla z pohledu českého trestního zákona trestní odpovědnost vyžádaného promlčena, logicky se tedy nemohlo rozhodovat o uložení trestu za spáchanou trestnou činnost v žádném státě a nelze tedy z důvodů promlčení rozhodnout o uznání pravomocného odsuzujícího rozsudku slovenského soudu. Podle jeho úvah slovenské soudy nemohly vést trestní stíhání poté, co by zjistily, že trestní odpovědnost odsouzeného je promlčena podle práva České republiky. Taková úvaha jde zcela mimo rámec vnímání suverenity každého státu, jehož soudy postupují v řízení podle jeho práva a nezjišťují, zda by byla dána působnost i podle zákonů jiných států a jak by na případné podmínky řízení tyto jiné státy nahlížely. V trestním řízení vedeném ve Slovenské republice slovenské soudy neshledaly, že by k promlčení trestní odpovědnosti obžalovaného došlo a z tohoto důvodu pokračovaly v řízení až do právní moci odsuzujícího rozsudku. Jak shora citované rámcové rozhodnutí, tak zákon č. 104/2013 Sb. mezi podmínky uznání odsuzujícího rozsudku jiného členského státu Evropské unie nezařazují promlčení trestní odpovědnosti osoby, již se takový rozsudek týká. Rovněž v osvědčení podle citovaného rámcového rozhodnutí, které je jedním ze základních dokumentů pro uznávací řízení, se neuvádějí skutečnosti, na jejichž podkladě by měl vykonávající stát přezkoumávat právní skutečnosti, které podle jeho právního řádu by mohly vést k závěru o promlčení trestní odpovědnosti (srov. čl. 9 odst. 1 písm. e) a přílohu I cit. rámcového rozhodnutí a § 305 odst. 1 písm. h) zák. č. 104/2013 Sb.). Otázku promlčení trestní odpovědnosti soud za stanovených podmínek zkoumá pouze v řízení o předání vyžádané osoby k trestnímu stíhání. Naopak, jestliže se rozhoduje o předání k výkonu trestu odnětí svobody, soud z hlediska ustanovení § 205 odst. 2 písm. f) zák. č. 104/2013 Sb. zkoumá pouze to, zda nedošlo k promlčení výkonu trestu z pohledu trestního zákona České republiky. Stejně tak v řízení o uznání odsuzujícího rozsudku jiného členského státu Evropské unie soud podle § 305 odst. 1 písm. h) zákona č. 104/2013 Sb. zkoumá, zda výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím by byl podle právního řádu České republiky promlčen. Pokud by uznávacímu řízení v této trestní věci nepředcházelo řízení o předání, jako tomu bylo v tomto případě (nejprve k trestnímu stíhání a následně k výkonu trestu), ale odsuzující stát by rovnou zaslal odsuzující rozsudek spolu s příslušným osvědčením, pak by pro případné úvahy o promlčení trestní odpovědnosti logicky

chyběly jakékoliv skutečnosti, protože pro uznávací řízení nejsou potřebná.

37. Ze shora uvedených důvodů neshledal Vrchní soud v Praze výhrady uplatněné v odvolání, týkající se řízení in absentia v odsuzujícím státě a promlčení trestní odpovědnosti ve vykonávajícím státě, jako důvodná.
38. V souladu se zákonem shledal vrchní soud rovněž výrok napadeného rozsudku, podle kterého se trest uložený rozsudkem Specializovaného soudu v Pezinku vykoná. Jak již bylo uvedeno, uložený trest odnětí svobody nepřevyšuje horní hranici trestní sazby stanovenou v § 209 odst. 5 českého trestního zákoníku, pokud by se jednání, za které byl jmenovaný odsouzen, posuzovalo podle zákona České republiky, a proto nebyl důvod k přizpůsobení trestu ve smyslu § 124 odst. 2 písm. b) zák. č. 104/2013 Sb.
39. Lze rovněž souhlasit se závěrem, k němuž Městský soud v Praze dospěl při úvaze o zařazení odsouzeného za užití § 56 odst. 3 trestního zákoníku do mírnějšího typu věznice, tedy věznice s ostrahou, a to i přes výměru trestu ukládaného za zvlášť závažný zločin; lze akceptovat, že důvod k takovému postupu je dán s ohledem na časový odstup od spáchání trestné činnosti, předchozí bezúhonnost odsouzeného, jeho věk a zejména zdravotní stav. Dalšími námitkami uplatněnými v odvolání, vztahujícími se k otázce odkladu, přerušení výkonu trestu či upuštění od jeho výkonu s ohledem na zdravotní stav odsouzeného se v rámci řízení o podaném odvolání nemohl Vrchní soud v Praze zabývat, neboť se netýkají předmětu řízení. Teprve poté, co dojde k uznání zmíněných rozhodnutí slovenských soudů na území České republiky, lze v rámci vykonávacího řízení zvážit, zda rozhodnutí o naznačených otázkách přichází v úvahu.
40. S ohledem na shora uvedené Vrchní soud v Praze shledal, že všechny výroky napadeného rozsudku jsou věcně v souladu se zákonem a předcházelo mu řízení, ve kterém nedošlo k žádné procesní vadě, která by odůvodňovala jeho zrušení. Argumentace odsouzeného nemohla závěr o správnosti výroků napadeného rozsudku a řízení jemu předcházejícím změnit, a z tohoto důvodu Vrchní soud v Praze rozhodl, že odvolání se podle § 256 trestního řádu per analogiam zamítá.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 28. ledna 2021

JUDr. Vladimír Král, v. r.
předseda senátu